

קונטרס בעניני פסח

דרשות ושיעורים בעניני פסח
שהוקלדו מתוך הקלטות של
מו"ר הגה"צ המקובל

רבי **נסים פריץ** זצוק"ל

מוסדות התורה
בית א-ל יכב"ץ

רח' מנחם 22 / הרצוג 43 בני-ברק טל' 03-5797491

ניסן תשע"ב

הבהרה

היות והדברים נערכו ונסדרו ממספר הקלטות, והשתדלנו כמה שיותר להיצמד ללשון מורינו הרב זצוק"ל, לתועלת ולזכרון התלמידים שהיו שומעי לקחו בשיעורים, ולשון הרב חקוק בליבם, לכן

- א. נצמדנו כמה שיותר ללשון מורינו הרב זצוק"ל, והרוצה לעמוד על דיוקם של דברים והרחבתם יעיין בדברי רבינו האר"י,
- ב. בנוסף ללימוד סדר הכוונות הכנסנו אף את חלק המוסר אשר הרב היה משלב בשיעוריו,
- ג. בכל מקום הנכתב אומר הרב או כותב הרב, כוונת הדברים לרבינו האר"י ז"ל, [כלשון מורינו זצוק"ל].

וזאת למודעי כי חוברת זאת נכתבה בעיקר לחזרה של תלמידי הרב זצוק"ל על השיעורים, ולמען יעמדו רבים, הלכך כל טעות אשר נפלה בהצגת הדברים לפי ראות עיני הקורא יש לתלות בכותב, וח"ו להעלות על הדעת כי הטעות היא בשעת מסירת השיעור או במורינו הרב זצוק"ל, ושגיאות מי יבין.

גרשי יצחק

בדיקת החמץ וביעורו

נמסר במסגרת שיעור דעת אלוקים אלעד

איתא בזוה"ק שאל ר"א את אביו רשב"י לאחר שהסביר לו את עניין איסור אכילת חמץ בפסח, שהוא מטעם שהחמץ הוא רמוז לקליפות שצריך לבער אותם, ואת עניין מצות אכילת המצה שהיא בבחינת נהמא דמהימנותא, א"כ למה נזהרים בחמץ ואוכלים מצה רק שבעה ימים, היה צריך להיות שכל השנה נהיה זהירים מחמץ ורגילים במצה, אמר לו רשב"י כל ימי הפסח הם שורש לכל השנה, וכל התיקון הוא רק בשורש, אם תיקנת בשורש אינך צריך יותר ליזהר בזה בכל השנה, כלומר אדם שנזהר בליל הפסח הן בקיום הל"ת דהיינו זהירות מאכילת חמץ, והן בקיום מצוות העשה שבלילה הזה דהיינו אכילת מצה ומרור ושאר הכזיתות, נעשה בן חורין מהיצר הרע בכל השנה, וכן מבואר בד' האר"י ז"ל שכל הנזהר ממהו בחמץ בפסח מובטח לו שלא יחטא כל השנה.

נשאלת השאלה איך אפשר להבטיח לאדם שאם נזהר בפסח מחמץ כל שבעה שלא יחטא, וכי לא יהא לו יצר, והרי רואים אנו שגם מי שנזהר בפסח מחמץ, יש לו יצרים במשך השנה, **התשובה:** בודאי יהא לו יצה"ר במשך השנה, יהא לו התמודדויות, אולם מובטח לו שהוא יהא המנצח, התעוררות של הרע יהיה לו, אולם הוא יהא המנצח, ולמה, כיון שלא נתן לרע יניקה בשורש, דהיינו בפסח, וכיון שלא נתן להם יניקה בשורש שזה פסח אז כל השנה מובטח הוא שינצח.

עוד אומר רבינו האר"י ודאי שכשמבערים את החמץ, צריך לחשוב ולכוין על ביעור הרע שבך, הרע רמוז בחמץ, כתוב בפסוק כל מחמצת לא תאכלו, כשאתה הולך לבער את החמץ בליל י"ג, במה נאחזים הקלי' שהם נקראים סטרא דמותא, הם נאחזים בחלק השייך לאדם, בדבר השייך להקב"ה אין הם יכולים

להיאחזו, רק בחלק העבודה של האדם שהוא בעל בחירה יש להם אפשרות לתפוס, ואם האדם עושה מצוות בלא כוונה הראויה, אז יש אחיזה לקלי' והם מחמיצים את המצוה, וזהו שאמרו מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה.

והנה ידוע שיש מצוות שבהם אנו ממשיכים מוחין מסיטרא דאבא, ויש מצוות שבהם אנו ממשיכים מוחין מסיטרא דאימא, [דרך דוגמא תפילין של רש"י הם המשכת מוחין מסיטרא דאימא ומוחין דרבינו תם הם המשכת מוחין מסיטרא דאבא, ד' כוסות הם בחינת אימא י"ן אדום בחינה של דינים, דשורשן בבינה וכמו שכתוב בזוה"ק דבינה דינין מתערין מינה, ולעומת זאת לחם הוא צבע לבן הוא מסיטרא דאבא] וכשהקלי' נאחזים במצוות, אז אם אוחזים במצוות הם הופכים את המצוות שקיימת למחמצת, מחמצת אותיות "מת חמץ" ולעומת זאת כשהאדם נזהר אז הרי זה בחינת חמץ תם",

והנה בבדיקת חמץ ידוע שהמנהג ליקח פתיתים ולפזרם בפינות הבית, וכ' רבינו האר"י שצריך ליזהר ליקח עשר פתיתים כנגד עשרה כתרין תתאין דמסאבותא, [שאיין בהם כזית, ולעוטפם היטב בתוך שקית, וליזהר לרשום היכן שמו אותם] ולפזרם בעשר פינות בבית, וכשמוצא אותם ואוסף אותם, יכוין שאוסף את כל העשרה כתרין תתאין דמסאבותא ומבער אותם, [ובפרט העשרה כתרין תתאין דמסאבותא, השייכים לנפשו רוחו ונשמתו שבמערכת החיים שלו].

ידועים דברי הרב מבריסק זצ"ל שאמר שכל המצוות של הלילה קל לקיימן, אולם הלכה אחת קשה מאד לקיימה, והיא בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, אתה צריך לראות כאילו אתה בעצמך נגאל מהפרעה שלך, זה לא סתם איזה זכר ליציאה מפרעה שהיה במצרים, אלא השנה הזו אתה זוכה ליגאל מהפרעה שלך מהיצר שלך, ובאמת שצריך האדם להרגיש בעצמו שכל הדברים שאנו עושים בפסח הזה, זה לא איזה זכר בעלמא, אלא צריך להרגיש בחוש מה שעושה,

כשאוסף העשר פתיתים הנ"ל צריך לבער מקרבנו את חלק הרע שבו.

מספרים על החזון איש שהיה עושה בדיקת חמץ כל הלילה, איזה בית קטן היה לו, חדר אחד, ואפי' הספרים שהיו לו היו ספורים, נו אז למה בדק חמץ כל הלילה, וכנראה שהיה מבער את החמץ מכל בתי הנפש, לא רק את החמץ של עצמו אלא של כל הדור כולו, וצריך לחשוב איך לבער את היצר מליבו ולבערו, בבחינת הלא כה דברי כאש נאום ה'.

הלכה למעשה אותם עשר פתיתים שהאדם מוצא בבדיקת חמץ, אותם צריך לבער ובזה מקיים את המצוה של "תשביתו" חמץ בשריפה, עם אמירת לשם יחוד לפני, והתפילה המובאת בבן איש חי לאחר שנתבער החמץ, ובזה מלבד שמרויח לעצמו ריוח גדול עוד מרויח בזה לכל העולם כפי שמובא בבן איש חי שם תפילה על מלכות הרשעה שמהרה תעקור ותשבור, וצריך לנצל את ההזדמנות לביעור היצר הרע המונח בהלכות האלה.

גודל מעלת הלילה רמוז באמירת מה נשתנה

נמסר במסגרת שיעור דעת אלוקים אלעד

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות, שבכל הלילות אין אנו אומרים הלל בלילה אפי' פעם אחת לא בר"ה לא בסוכות, אפי' לא בתפילה של יוה"כ, לפי שבתפילה לא מגיעים אף פעם למדריגה של הלל בלילה, ואילו הלילה הזה שתי פעמים, גם בביה"כ בתפילה, וגם בבית על הכוס, כזו מדריגה גבוהה יש בלילה הזה, זה לא לילה פשוט.

ידועים ד' האר"י שהיום והלילה כ"א נחלק לשני חלקים עד חצות ולאחר חצות, היום כולו בחינת מ"ה, דהיינו מ"ה וב"ן דמ"ה, והלילה כולו בחינת ב"ן, דהיינו מ"ה וב"ן דב"ן, והם מתחלקים לשתי בחינות קודם חצות ואחר חצות, אולם בלילה הזה אומרים אנו בהגדה, מה נשתנה הלילה הזה, כלומר שהלילה הזה נשתנה מכל הלילות, שאפי' הלילה הוא בחינת מ"ה, כזו מדריגה גבוהה.

שינוי זה אומר רבינו האר"י בפרי עץ חיים רמוז באמירת מה נשתנה, באמירת "שבכל הלילות אין אנו מטבילים אפי' פעם אחת והלילה הזה שתי פעמים, במילה מטבילים רמוז ענין ההלל, איך, משום שקיי"ל שאדם לא יכול להגיד הלל, אלא רק במצב שיש זיווג של אבא ואימא, וזו"ן, ובבחינת מ"ה שהיא בחינה של השפעה לא בבחינת ב"ן שזה בחינה של מקבלן והיינו כשמגיע לכתר של או"א וזו"ן במצב של יום, שבו יש את בחינת המ"ה וכמושנ"ת, והנה בשאר יו"ט אין לאדם שום אפשרות להגיע למצב זה רק לאחר תפילת ערבית ושחרית ומוסף בכתר שלמחרת, שבהם האדם מגיע לזיווג זו"ן ואו"א בבחינת מ"ה, אבל בלילה אין שייך שיגיע למצב זה כי הלילה הוא בחינת ב"ן וכמושנ"ת, אולם בליל הסדר על אף שזה לילה, אנו מגיעים לזיווג זה שתי פעמים גם בתפילה וגם ההגדה.

ומבאר הרב איך הדברים רמוזים בענין אמירת "שבכל הלילות אין אנו מטבילים אפי' פעם אחת והלילה הזה שתי פעמים", לפי שאם ניקח את המילה מטבילים, ונחלקה לשנים, נקבל את המילים מ"ט, בלי"ם, דהיינו "מ"ט" שזה גימטריא של שם מ"ה מלא [דהיינו ז"א] עם ארבע אותיות הפשוט [שזה הנוק], ואנו מגיעים למ"ט, ואותיות "בלי"ם" שנותרו מהמילה מטבילים עולים לגימטריא 82, כמנין הוי"ה דע"ב [שזה אבא] עם עשר אותיות המילוי [שזה אימא] הרי שזיווג זו"ן ואו"א רמוזים במילה מטבילים, וזה שאנו אומרים שבכל הלילות אין אנו מטבילים [כלומר אין אנו מגיעים לזיווג זו"ן עם או"א] אפי' פעם אחת, והלילה הזה שתי פעמים, האחד בתפילה זיווג הנעשה בפנימיות העולמות [בק"ש ושמו"ע בלילה הזה עושים אנו כל מה שאנו עושים ביום רגיל בשלוש תפילות – ועד כדי כך גדולה מעלת היום שבשחרית בבוקר אין שום כוונה הכל נעשה בתפילת ערבית], והשני בהגדה והסדר, בחיצוניות העולמות [טעם חילוק זה הוא מפני שעבודת התפילה היא מצוה שבדיבור, ועבודת הסדר הם מצוות שבמעשה, וידוע שמצוות שבדיבור הם גבוהות הרבה יותר במעלה, ממצוות שבמעשה, לכך בתפילה שהיא מצוה שבדיבור, אנו מתקנים בפנימיות העולמות, ובמצוות הסדר שהם מצוות שבמעשה, אנו מתקנים בחיצוניות העולמות]..

וזה רומז למה שאמרו חז"ל במדרש שבאותו הלילה שיצאו אבותינו ממצרים הקב"ה האיר עליהם את הלילה כמו אמצע היום בתמוז, ובפשטות היינו שהשמש האירה בלילה כמו באמצע היום, אולם למשנ"ת בד' האר"י עם דברי הרש"ש יש לזה משמעות בעצם ההארות, שההארה של הלילה היא לא היתה הארה בבחינה של ב"ן כמו בשאר הלילות אלא הארה של שם מ"ה בחינה של הארה הנמצאת ביום.

כתוב בזוה"ק שבליילה הזה יש זיווגא עילאה דלעילא דלא מסיטרא דילן, כלומר לא לפי מדריגתם של עם ישראל, וביאור הדברים כ' האר"י בשער הכוונות דהנה בדרך כלל סדר המשכת

המוחין היא, א. מוחין דקטנות ב. גדלות ראשון ג. קטנות שני ד. גדלות שני, אולם בפסח הקב"ה האיר וגאלם מיד בגדלות ראשון ושני בבת אחת, כי אם הקב"ה היה גואל אותם בהדרגה קודם מוחין דקטנות ואח"כ גדלות ראשון ורק אח"כ גדלות שני לא היו נגאלים, היו נטמעים בשער הנ', והלכך כדי לבטל את אחיזת השאור והחמץ, גאלם הקב"ה בגדלות ראשון ושני בבת אחת, דהיינו גם דילג על ההדרגה של המוחין דקטנות וישר נתן להם גדלות, ועוד דישר זכו לגדלות ראשון ושני בב"א, והארה גדולה זו מתעוררת בכל שנה ושנה וכמושי"ת.

כתוב בהגדה ר"ג אומר כל שלא אמר שלושה דברים אלו לא יצא ידי חובתו, פסח מצה ומרור, וצריך באור וכי באמירה תליא מילתא פסח זה קרבן, מצה ומרור צריך לאכול, ומהו ענין כל שלא אמר? **התשובה:** שאין כוונת ר"ג על ענין המצוות עצמן, אלא כוונתו מצד אמירת ההגדה כל שלא אמר שלושה דברים לא יצא ידי חובתו כי בלילה הזה באמירה תליא מילתא אפי' באמירה הכל נשפע, וכד' הזוה"ק שבלילה הזה יש זיווגא עילאה דלעילא, דלא מסיטרא דילן, אפי' ללא מעשים מצידנו רק באמירה לחוד.

אפילו ללא פתיחת פתח כחודו של מחט זוכים לפתחו של אולם

נמסר במסגרת שיעור דעת אלוקים אלעד

כתוב בהגדה פסח על שום מה, על שם שפסח הקב"ה על אבותינו במצרים, בלשון הפסוק בפרשת בא כתוב ופסחתי על הפתח, מהו ופסחתי על הפתח, אומר רבינו לוי יצחק מברדיטשוב סניגורן של ישראל זתע"א, דהנה ידועים דברי חז"ל שהקב"ה אומר פתחו לי פתח כחודו של מחט, ואני אפתח לכם כפתחו של אולם [פעם בא אלי יהודי ואמר לי כבוד הרב רק מחט לפתוח לקב"ה, אני פתחתי לקב"ה פתח הרבה יותר מחודו של מחט, אבל הכל סגור, אמרתי לו זה סימן שלא פתחת עדיין פתח, הקב"ה מצידו בכוננות, רק תפתח את הפתח כחודו של מחט, מיד תראה את הפתחו של אולם, ואם לא ראית, זה סימן שעדיין לא פתחת את הפתח], **אולם בפסח** אומר הקב"ה ופסחתי על הפתח, אפי' אם לא תפתח את הפתח הקטן הזה שמוטל עליך לפתוח כחודו של מחט, אני פותח לך פתח כפתחו של אולם, עד כדי כך עוצמת האור של הלילה הזה.

ונדרש מהאדם לשם כך הכנה גדולה בלימוד ההלכות, בהתכוננות, וגם בלילה הזה לשים שימת לב רבה לכל מה שעושה, כתוב בפסוק במלאכי (ג' פסוק ו') ואנו קוראים זאת בהפטרת שבת הגדול כי אני ה' לא שניתי ואתם בני יעקב לא כליתם, ובלשון הפשט עיין בפרש"י דפירושו אני ה' לא שניתי כלומר לא נשתניתי, ואתם בני"י לא כליתם מלשון כילוי, אולם בדרך הרמז נראה דכוונת הפסוק אני ה' לא שניתי אני ה' לא שניתי בהשפעת האור, מה שהשפעת ביציאת מצרים אותה השפעה חוזרת על עצמה בכל שנה ושנה בליל הסדר, אבל אתם בני ישראל לא כליתם, לא הכנתם כלי לקבל את האור, אתה אוכל כרפס, אתה אוכל מרור, כזיתות, שותה ארבע כוסות, זה

הכל כלים לקבל את האור ולהכניסו בתוכינו, גדלות ראשון, גדלות שני, הכל מונח במעשים, רק תשים לב תתבונן במה שאתה עושה, תתפוס את האור, וכשתופס את האור הוא לא אוכל מצות, הוא אוכל נהמא דמהימנותא, הוא אוכל גדלות ראשון וגדלות שני.

ועיקר העיקרים היא אמירת ההגדה דקיי"ל ות"ת כנגד כולם, וידועים דברי הגר"א, שמילה אחת של תורה מכריעה כנגד הכל, והלכך אפי' שבלילה הזה יש לנו ריבוי של מצוות מ"מ עיקר העיקרים זה לימוד התורה, ובלילה הזה עיקר המצוה היא סיפור יציאת מצרים, שב עם המשפחה תספר להם סיפור יציאת מצרים, תחדיר בהם שאין עוד מלבדו, ומאמיתת הימצאו נמצאו כל הנמצאים.

סדר הקערה

נמסר במסגרת השיעורים אוצרות חיים בבני ברק שנים התש"ע - התשע"א

כ' הבא"ח בעוד יוסף חי [פרשת צו סי' י"א] כשיסדר הקערה יכוין קערה היא סוד המלכות, ויכוין קערה גימטריא שע"ה כמנין חמש שמות אכדט"ם עם הכולל עולה ע"ה, וחמישה פעמים [ע"ה] עולה שע"ה כמנין קערה, כי שם זה של אכדט"ם תתגלה הארתו בליל פסח, בסוד ותבואי בעדי עדיים, כי שם זה גימטריא ע"ד, [כיון שיש כמה שמות ע"ד לכך נקרא עדי, עדיים], גם יכוין קערה מספר כ"ה פעמים י"ה.

יסדר קערה גדולה הרומזת לבחינת המלכות הכוללת בתוכה תשע ספירות, והיא עצמה עשירית בסוד העשירי יהיה קודש כמובא להלן

את החומיץ או מי המלה יניח מחוץ לקערה

ענין הקערה בה רמוזים כל העשרה ספירות [וכמו שמפורט בתמונה], צריך לידע שכל מה שיש בקערה יש בו קדושה, וצריך להשלים את כל סדר הקערה בכל העשר סימנים שבה שהם כנגד העשר ספירות עד הבוקר, ולכל הפחות עד סוף הסדר, ולכך צריך לשים לב שיהא בקערה מכל דבר יותר מדבר אחד, כדי שגם לאחר שאוכל ממנה יישאר בקערה מאותו המין, ואף המצות [אע"פ שאין שמים יותר משלוש מצות בקערה מ"מ] כשחוצה אותה ישאיר ממנה חתיכה בקערה קודם שיחלק לשאר המסובים.

המצות – ראוי שיהו מצות עבודת יד, כי אין הענין במצה רק שלא יהו חמץ, דאם זה כל הענין, היה צריך להיות שנעדיף מצות מכונה, כי באדם יכול להיות תקלת אנוש, מכונה זה הכל אוטומטי, אולם כיון שהענין הוא במצות מצוה ה"לשמה, לשם מצות מצוה, לכך צריך מצות עבודת יד ולא מכונה, ויש ענין להדר במצות הנעשות בערב פסח לאחר חצות.

המצות יהו אחת על השניה בתוך הקערה [דלא כהמצוייר בתמונה שהם פתוחות] ואם אין לו מקום בקערה לכל המצות, צריך להשתדל שלפחות חציין של המצות יהו בקערה, ויכוין שהמצה העליונה כנגד ספירת החכמה, האמצעית כנגד ספירת הבינה, התחתונה כנגד ספירת דעת, ונמצא דבמצות משלים את החלק של הג' הספירות הראשונות חכמה בינה דעת.

שאר הקערה זה כנגד הו"ק, [דהיינו ו' ספירות התחתונות, חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד], זרוע כנגד החסד [ומקומו בימין הקערה], ביצה כנגד הגבורה [מקומה בשמאל], מרור כנגד התפארת [בקו האמצע], חרוסת כנגד הנצח [מימין תחת הזרוע], כרפס כנגד ההוד [משמאל תחת הביצה], חזרת כנגד היסוד [בקו האמצע], והקערה עצמה מלכות.

הכרפס האר"י כותב "כרפס שלא בהזדמן" דהיינו שאכילת הכרפס זה לא סתם ירק כדי לברך עליו בופה"א לפטור את המרור שיבא אחריו וכמו שנראה בדרך הפשט [שא"כ היה אפשר

לקחת כל ירק שהוא וכמו שנראה בדרך הפשט], אולם רבינו האר"י כותב דכרפס שלא בהזדמן, לפי שהוא סוד קטנות המוחין דשם אלוקים במילוי דיודי"ן העולה בגימטריא שי"ן, שהם כנגד שמות המוחין דקטנות שהם שמות אלוקים במילוי דיודי"ן העולים בגימטריא 300 שזה הש', וע"י אכילת הכרפס הם נכנסים בו"ק דז"א שהוא ס' [דהיינו שש ספירות דז"א שכ"א כלולה מעשר העולה ס'].]

בענין המרור [שהוא כנגד התפארת] בגמ' בפסחים לט. מבואר דיוצאין ידי חובת מרור בחזרת בתמכא ובחרחבינא ובעולשין [דהיינו הינדיב בלשון ארמי - בצרפת נקרא הנדיב, ובלשון התימנים נקרא גרגיר - מרור מדברי] ובמרור, ובגמ' שם א"ר הושעיא מצוה בחזרת, ואמר רבא מאי חזרת חסה, מאי חסה [פרש"י למה נקראת חסה] דחס רחמנא עילוון [שחס הקב"ה עלינו, אלמא ראייה דלכך היא עומדת - רש"י שם], נמצא דמד' הגמ' מבואר דמצוה ליקח למרור חסה, ואם תשאל אם כן דמרור [הרומז לתפארת] היינו חסה, והחזרת [שהיא כנגד היסוד] זה גם חסה, א"כ חסר כאן בעשרה סימנים שכנגד עשרה ספירות, כבר נתקשה בזה בזה בבא"ח ואמר שהרוצה להבדיל ביניהם, את העלים הגדולים [שהם התפאורה של החסה הנקראים פארות] ישים במקום התפארת, ואת העלים הקטנים הקשורים עם הקלח ישים במקום היסוד.

החרוסת עושים אותה מכל הדברים שנמשלו בהם עם ישראל, ורובם רמוזים בשיר השירים תמרים אגוזים ענבים אגסים תפוחים תאנים ורימונים, וישים בהם גם קינמון, זנגוילא, ושיבולת נרד, [אלה הם סימנים לתבן] ומוסיפים בהם קצת יין זכר לטיט.

[בענין שטיפת החסה כ' הלבוש דכיון דהחרקים הם בעלי חיים קטנים וירוקים כצבע החסה, ועוד שהם טפילים ואוחזים בחסה, ובשטיפה רגילה במים אינם יורדים, לכך כדי לבדוק החסה יקח חומץ יטבול את העלה בחומץ, ומיד ישטוף את החסה במים [כדי שלא תיעשה כבושה מחמת החומץ], והטעם לפי שהטפילים

הללו רגילים לחסה מתוקה, וכששם זאת בחומץ נעשה להם חמוץ ונוטשים את החסה בכך, וצריך להקפיד בכך].

מי המלח או החומץ כ"א איך שנוהג, שמים אותם חוץ לקערה [יש הנזהרים שלא להשתמש בחומץ בפסח משום שרמוז בו ענין החמץ – עם ישראל קדושים נזהרים לפעמים אפי' שבשמות לא יהא רמז לחמץ] ומנהגינו במי מלח, ומ"מ שמים אותם חוץ לקערה לפי שהם רומזים לענינים שחוץ לקדושה, ולכך מטבלים בהם ומורידים אותם מעל השולחן.

אמירת סימני הסדר בתחילת הסדר

נמסר במסגרת השיעורים אוצרות חיים בבני ברק שנים התש"ע – התשע"א

בחז"ל אנו מוצאים את הענין של אמירת סימני הסדר קדש ורחץ וכו', ולא נסתפקו במה שנעשה את סימני הסדר, וצריך להבין למה חז"ל סידרו לאותם סימנים [וכנראה שיש בזה סודות הרמוזים בענין זה מראשי תיבות ומסופי תיבות, מי יודע מה נתכוונו חז"ל במה שכתבו אותם בתחילת הסדר] ובפשוטו הוא להזכיר לאדם את כל הסדר, וצריך לאומרם בנעימה, קודם התחלת הסדר, וקודם כל סימן וסימן יזכיר את הסימן שעומד לקיים, ומה צריך לעשות ומיד עושים.

ענין העבודה בליל הסדר על פי הסוד

נסדר מכמה הקלטות בשפה השוה לכל נפש למתחילים ולמתקדמים

טרם נתחיל בלימוד ענין ליל הסדר נקדים [כדי שיתבארו הדברים למתחילים ולמתקדמים], הקדמה פשוטה הנה ידוע דבקות האצילות יש לנו חמישה פרצופים המלבישים זה על זה, ונקראים א. עתיק ואריך [שהם בחינת הכתר, חיצוניות ופנימיות], ב. אבא [בחינת חכמה], ג. אמא [בחינת הבינה], ד. זעיר אנפין [ונקרא ו"ק, ע"ש השש ספירות שהוא מלביש בקומת הא"ק, חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד], ה. נוקביה [דז"א בחינת המלכות].

ה' פרצופים אלו, והעשר ספירות הנ"ל, נרמזים בשם הוי"ה, בקוצו של יו"ד נרמז עתיק ואריך דהיינו ספירת הכתר, באות יו"ד של שם הוי"ה נרמז אבא דהיינו ספירת החכמה, באות ה' הראשונה נרמזת אמא דהיינו ספירת הבינה, באות ו' נרמז הז"א, הנקרא ו"ק ע"ש ו' ספירות שבו דהיינו חג"ת נה"י, [חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד], ובה' אחרונה נרמזת הנוק', דהיינו מלכות.

והנה ידוע שהנהגת העולם דהיינו הנהגת התחתונים תלויה בהנהגת הזו"ן, דהיינו בהנהגת ז"א ונוקביה, שבהם בעצם כל הנהגת הכלל והפרט, זו"ן אלו יצאו חסרים דהיינו רק בבחינת ו' קצוות [דהיינו ו' ספירות חג"ת נה"י], וצריכים השלמה של הג' ספירות ראשונות [דהיינו כתר חכמה בינה], השלמתם זו נעשית ע"י עבודת התחתונים כל יום ויום בהמשכת מוחין [דהיינו ג' ספירות ראשונות חכמה בינה דעת, הנקראים מוחין] מפרצוף אבא ואמא.

השלמה זו נעשית גם ע"י המשכת מוחין דחב"ד מצד אמא, וגם ע"י המשכת מוחין דחב"ד מצד אבא, ודבר זה נעשה הן בפרצוף הנקרא פרצוף הימים דהיינו השלימות הנעשית בכל יום ויום ע"י עבודת האדם, והן בפרצוף הזמנים, [דהיינו פרצוף הנשלם

במערכת המועדים], ע"י עבודת האדם הן בתפילות והן בקיום המצוות, ובאמת שיש להם עוד שלימות מצד הקוצו של יו"ד דהיינו אריך אנפין, ומיהו שלימות זו היא לא שלימות הנעשית בעבודת האדם שבכל יום, אלא רק בתפילת שבת במנחה [שבזה נשלם הכתר מצד פרצוף הימים] ובשבעות [שבזה יש להם שלימות מצד פרצוף הזמנים], ובכל מצוה ומצוה תפקיד האדם להתבונן במצוה שבה הוא עוסק איזה מוחין הוא ממשיך.

[דרך דוגמא בתפילות של יום חול אנו ממשיכים מוחין דנה"י דבינה, עד שבלייל שבת אנו מקבלים את כל ההשלמה של המוחין דבינה, אולם בשחרית לחש וחזרה, ומוסף לחש וחזרה, אנו משלימים את המוחין דחכמה, ובמנחה של שבת גם הנשמה של האדם, וגם העולמות מתעלים עליה גמורה לקבל את הכתר, אולם עדיין גם במנחה אנו מקבלים סה"כ חג"ת נה"י דכתר, אבל את המוחין של הכתר, שזה בעצם החב"ד של הכתר, אנו לא מקבלים, ואומר רבינו האר"י דכדי שלא נישאר חסרים אז בקדושה של מנחה של שבת אנו מקבלים הארה אף מהחב"ד של הכתר באמירת קדוש קדוש קדוש, ועדיין אנו חסרים את הכתר דכתר, – והנה כל הנ"ל הוא בפרצוף הימים [דהם בחינת החג"ת] ועד"ז העבודה היא גם בפרצוף הזמנים [דהוא בחינת הנה"י], דרך דוגמא בלייל פסח לאחר ליל הסדר, האדם נמצא במוחין דאבא ודאמא בשלימות, ועדיין חסר לנו את הארת הכתר, ותשלום הכתר נעשה בשבועות.

ומה שאין עושים את חג השבועות מיד למחרת ליל הסדר כדי לקבל את הכתר, לפי פשט דברי האר"י התשובה לכך דכל הנעשה בלייל הסדר הכל נעשה מזיווגא דלעילא דלא מסיטרא דילן, כלומר האור נשפע מצד הקב"ה לא אתה השפעת אותו, לכך האור מסתלק, ואם אתה רוצה לקבל את האור, נדרש ממך עבודה עצמית, להמשיך את האור במשך כל ימי הספירה עד שאנו מגיעים לחג השבועות, למצב של תשלום קבלת האור מחמת העבודה העצמית שלך, ואז אתה זוכה לקבל את האור של הכתר בחג השבועות.

אולם בד' התורת חכם מבואר בשם מורו ורבו הרש"ש, שכל אור שיורד אין הוא מסתלק, ולפי"ד מה שנצרך עבודה בימי ספירת העומר הוא משום שכל האורות שקיבלנו בליל הסדר היו רק בחינת עיבור, וידוע בד' הרב שכל תהליך השלמת הז"א הוא עובר תהליך של עיבור יניקה, ומוחין, ולכך כל מה שקיבלנו בליל הסדר הוא רק בחינה של עיבור, ובספירת העומר אנו מקבלים בחינה של יניקה, עד שמגיעים בשבועות למצב של גדלות אמיתית, שאז מקבלים את הבחינה של גדלות, [ומלבד זה עוד אנו מקבלים את הארת הכתר שלא נמשכה כלל לא בליל הסדר ולא בספירת העומר – ויתבאר בעזוהשי"ת בהרחבה בקונטרס בענין ספירת העומר].

והנה אף בהשלמת המוחין עצמם לז"א, בדרכי העבודה, הדבר נעשה בשלבים קודם מקבל מוחין הנקראים מוחין דקטנות, ורק אח"כ מקבל מוחין דגדלות, וגם גדלות זו היא רק בחינה של גדלות ראשון, אולם אח"כ צריך הוא לקבל מוחין הנקראין מוחין דקטנות שני, ורק לאחמ"כ מקבל מוחין דגדלות שני, כ"ז נעשה בהדרגה שלב אחר שלב, דהיינו קטנות ראשון, גדלות ראשון, קטנות שני, גדלות שני.

והנה כדי שיקבלו ז"א ונוק' כל מיני שלימות שיכולים לקבל מאבא ואמא, נחלקים או"א כ"א לשתי פרצופים, ונקראים אבא ואמא עילאין, ישראל סבא ותבונה, ישראל סבא ותבונה משפיעים גדלות ראשון, [ואז נקרא הז"א בשם יעקב והנוק' בשם רחל], ולאחר מכן משפיעים אבא ואימא עילאין גדלות שני, [והזו"ן נקראים בשם זו"ן הגדולים] והנה לכל גדלות יש קטנות, ונמצא, דבהגדלת ז"א יש שני מערכות, קטנות ראשון וגדלות ראשון, קטנות שני וגדלות שני, [המשכת מוחין, שנעשית ע"י קיום המצוות מתחלקת היא בסוג המוחין הנמשכים, דבמצוות דרבנן אנו ממשיכים מוחין ליעקב ורחל מישסו"ת, ובמצוות דאורייתא הייחוד נעשה בזו"ן הגדולים והמשכת המוחין היא מאו"א עילאין – ועיין לקמן משי"ת בזה בהרחבה יותר] – ע"כ הקדמה כללית.

לגופן של דברים הנה נתבאר לעיל כי בדרכי העבודה שאין שום אפשרות להגדיל את הז"א אלא בסדר זה, קטנות ראשון, גדלות ראשון, קטנות שני, גדלות שני, וכדברי חז"ל "גאולתן של ישראל קימעא קימעא" [כלומר לאט לאט], אולם בליל הסדר מבואר בזוהר דבלילה הזה נעשה זיווגא עילאה דלעילא דלא מסיטרא דילן, [זיווג עליון שלא לפי מדריגתינו] כלומר כדי שהקב"ה יגאל את ישראל היה ניצרך לשינוי בטבע, הקב"ה שידד את מערכות הטבע אפי' המערכות הרוחניות לגאול את ישראל.

ומהו השינוי א. שגדלות ראשון ושני נכנסו בב"א, ב. שבזמן כניסת הגדלות ראשון ושני, קטנות ראשון עדיין לא נכנסה כלל, והטעם לכך, משום שאחיות פרעה ומצרים בבני ישראל היתה קשה ואם היה הקב"ה גואלם קימעא קימעא, היו פרעה ומצרים שהם בחינת קליפות קשות, נאחזים בכל בחינה ובחינה של גאולה שהיו נגאלים, ועי"כ לא היו נגאלים כלל, [ביאור הדברים לפי הפשט הוא, עם ישראל היה בגלות קשה, וכד' חז"ל מלך קשה, אומה קשה, וארץ קשה, וביאור הדברים בבחינה הרוחנית מבואר בד' האר"י ז"ל שעם ישראל הנחשבים לבחינת הדעת היו בגלות, לפי שמוח הדעת הוא המוח הראשון המתפשט בגוף, התפשטותו של מוח הדעת הוא בגרון, הגרון בחלקו האחורי נקרא עורף, עורף אותיות פרע"ה עם הכולל, מצרים מלשון מצר י"ה, מצר העליון, והיינו דכשבני ישראל הנקראים דעת, רצו להתפשט אחזו בהם פרעה ומצרים, שהם שורש הרע, והלכך אם הקב"ה היה גואלם קימעא קימעא לא היו נגאלים], הלכך מה עשה הקב"ה, השפיע עליהם הארה בעוצמה גדולה מאוד ועי"ז הסתנורו כביכול מעוצמת האור ולא יכלו להיאחו בהם, ועד כדי כך שבלשון רבינו האר"י מבואר דבלילה הזה חוזרות הקליפות לנרתיקן.

ודרך משל אני מביא לכך את ד' הלבוש דכ' בענין שטיפת החסה דכיון דהחורקים הם בעלי חיים קטנים וירוקים כצבע החסה, ועוד שהם טפילים ואוחזים בחסה, ובשטיפה רגילה במים אינם יורדים, לכך כדי לבדוק החסה יקח חומץ, יטבול את העלה בחומץ, ומיד

ישטוף את החסה במים, [כדי שלא תיעשה כבושה מחמת החומץ], וביאור הדברים הוא לפי שהטפילים הללו רגילים לחסה מתוקה, וכששם זאת בחומץ נעשה להם חמוץ ונוטשים את החסה בכך, כך בנמשל פרעה ומצרים שהם בחינת הקלי' היו יכולים לינק רק כשעוצמת האור היתה חלשה, אולם כשהיתה הארה חזקה נטשו את אחיזתם בבני ישראל ועי"כ גאלם הקב"ה].

והכל נעשה א. מכח הגדלות ראשון ושני שנעשו בב"א, דהיינו מעוצמת האור וכמושנ"ת, ב. וביותר מכח זה שהקב"ה לא השפיע עדיין כלל את המוחין דקטנות, [דהיינו את החיות המינימלית של הקלי' שהיא מהמוחין דקטנות שזה שם אלוקים כידוע] גם את זה הקב"ה לא השפיע באותו הלילה, כלומר מנע מהם את חיותם לגמרי, כזה חסד גדול [דרך מליצה לילה זה נקרא ליל הסדר, אולם בפועל בהשפעת ההארה היא לא לפי הסדר].

וצריך לידע דענין עוצמת האור זה לא הארה חד פעמית אלא בכל שנה ושנה בליל הסדר מתחדשת אותה ההארה, עם כללות עם ישראל ועם כל נשמה ונשמה בפרטות.

ואם תאמר אם בלאו הכי נעשה זיווג עילאה דלעילא בלילה הזה שלא מסיטרא דילן, א"כ לשם מה נצרכת בפסח כל העבודה בתפילות, ובקיום כל מצוות הלילה הזה קדש, ורחץ וכו', הרי גם בלי העבודה שלנו נעשה זיווג גבוה זה.

התשובה לכך, כתוב בפסוק (מלאכי ג, ו, וקורין אנו זאת בהפטרות שבת הגדול) כי אני ה' לא שניתי ואתם בני יעקב לא כליתם, [בלשון הפשט אני ה' לא שניתי לא נשתניתי ואתם בני"י לא כליתם מלשון כילוי], אולם בדרך הרמז נראה דכוונת הפסוק אני ה' לא שניתי, אני ה' לא שניתי בהשפעת האור, מה שהשפעת ביציאת מצרים אותה השפעה חוזרת על עצמה בכל שנה ושנה בליל הסדר, אותו אור בתכלית השלימות, אבל אתם בני ישראל לא כליתם, לא הכנתם כלי לקבל את האור, דהיינו שכל העבודה

בליל הסדר הוא לא לפעול את הורדת האור אלא כל העבודה היא רק הכנת כלים לקבל את האור.

באופן עקרוני עבודת ליל הסדר מתחלקת לשני מערכות: א. ארבע כוסות, ב. ארבע כזיתות, ארבע כוסות מוחין דמצד אימא [יין בחינת אימא, לפי שצבעו אדום ואדום רומז על הדינים, וכתוב בזוה"ק "דבינה דינין מתערין מינה" כלומר הבינה היא שורש הדינים], ואילו הכזיתות שזה המצה שצבעם לבן רומזים למוחין דאבא.

והנה ידוע בד' הרב שבכל בחינה של מוחין נחלקת בפרטות גם לארבעה המוחין שהם ארבעה מילויי ההוי"ה ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, מילוי ע"ב [דהיינו מילוי דיודי"ן, יו"ד ה"י וי"ו ה"י] בחינת מוח החכמה, מילוי ס"ג [דהיינו מילוי דההי"ן ביודי"ן והו' בא' כזה, יו"ד ה"י וא"ו ה"י] בחינת מוח הבינה, מילוי מ"ה [מילוי דאלפין, יו"ד ה"א וא"ו ה"א], בחינת חסדים דדעת, ומילוי ב"ן [מילוי דההי"ן, יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה] בחינת גבורות דדעת.

ועד"ז העבודה היא גם בליל הסדר, שבהמשכת המוחין דאבא ודאמא לז"א, יש לנו את בחינות פרטות הארבעה מוחין הנ"ל, דהכוס הראשון בחינת מוחין דע"ב [דהיינו מוח החכמה, דמצד אמא], הכוס השני בחינת מוחין דס"ג [דהיינו מוח הבינה שמצד אימא], הכוס השלישי והכוס הרביעי בחינת מוחין דמ"ה וב"ן [דהיינו דעת חסדים ודעת גבורות שמצד אימא], ואע"פ שהארבעה כוסות הם מדרבנן, מ"מ סמכו אותם על מצוות דאורייתא, כוס ראשון קידוש, [ואפי' שהוא קידוש של יו"ט, מ"מ לדעת רוב הפוסקים הוא דאורייתא, וכן הכרעת הרש"ש], כוס שני על ההגדה, וההגדה ודאי דאורייתא בלילה הזה, כוס שלישי כוס של ברהמ"ז ודאי דאורייתא, ואפי' הלל יש מ"ד שאומר שהוא דאורייתא.

ועד"ז בכזיתות שזה בחינות המוחין דאבא, אלא דנח' בזה רבינו הרש"ש והרמח"ל, דלדעת הרמח"ל, כזית המוציא יכולין מילוי ע"ב [דהיינו חכמה ממוחין דאבא], כזית מצה מילוי ס"ג [דהיינו

בינה ממוחזין דאבא], כזית כורך מילוי מ"ה [דהיינו חסדים דדעת ממוחזין דאבא], כזית צפון מילוי ב"ן [גבורות דדעת ממוחזין דאבא], אולם לדעת רבינו הרש"ש יש בזה קצת שינוי, דסובר הרש"ש שכיון שצפון אינו אלא זכר לקרבן פסח, הלכך אין שייך בו כוונה, ולכך לשיטתו בכורך ממשיך גם את בחינות החסדים וגם את בחינות הגבורות דדעת, דהיינו גם את המילוי דמ"ה וגם את המילוי דב"ן, והיינו דהכורך לדעת הרש"ש הוא המשך של המוציא מצה, כלומר אני חייב לאכול מצה, וחייב לאכול מרור לבד, ובא הלל ואומר אף שאין קרבן פסח מ"מ אף בזה"ז תאכל אותם יחד כמו שהיינו אוכלים בזמן ביהמ"ק, נמצא דהכל מצוה אחת, ובכורך ממשיך מוחזין חסדים וגבורות דדעת, [ונפק"מ במח' הנ"ל א. אם המשכת המוחזין היא לזו"ן הגדולים או ליעקב ורחל הקטנים, ב. מהיכן היא המשכת המוחזין דאם הזיווג הוא ביעקב ורחל המוחזין הם מישסו"ת, ואם הזיווג בזו"ן הגדולים ההמשכה היא מאבא ואמא עילאין].

[דרך מליצה אני תמיד אומר יש כאלה מניחים במשך השנה תפילין של רש"י [שזה בחינת מוחזין דאמא] ור"ת [שזה בחינת מוחזין דאבא] אחד אחר השני, דהיינו שממשיכים את המוחזין דאבא אחר המוחזין דאמא, וידוע דדעת רבינו האר"י דצריך להניח תפילין של רש"י ור"ת בב"א, והטעם בזה לפי שאבא גנוז גו מעוי דאמא, אולם בליל הסדר כולם מניחים שני זוגות תפילין יחד, כלומר המוחזין דאבא נמצאים בתוך אמא, דהיינו שתי כוסות ראשונות זה מוחזין דאמא, קדש, [מוחזין דחכמה] ומגיד [מוחזין דבינה], שתי כוסות אחרונות ברך [דעת חסדים דאמא] והלל [דעת גבורות דאמא], ובאמצע כל הכזיתות שזה בחינת המוחזין דאבא, נמצא שכולם כביכול מקיימים את דברי האר"י בליל הסדר ומניחים ב' תפילין יחד].

והנה עיקר הגדלות מבואר בד' הרב שגדלות ראשון נכנסת מאיליה בעיצומו של יום, דהיינו בכניסת היו"ט כבר נכנס כל הגדלות ראשון, [דהיינו כבר בכניסת החג האדם כבר נמצא למעלה] ועיקר העבודה של האדם בליל הסדר היא המשכת

המוחין דקטנות שני וגדלות שני [ולאחמ"כ אף קטנות ראשון וכמושי"ת].

סדר הכוונות שבהמשכת המוחין דאמא ע"י הכוסות [עיינ בקיצור כוונות להגדה של פסח הוצאת מוסדות בית א-ל]:

בכוס ראשון דהיינו "קדש" בקטנות ראשון עדיין לא נכנס הלכך אין מכוונים בו כלל [עיינ חוברת בעניין קדש שאין בו כלל כוונה], גדלות ראשון שנכנס מאיליו בקדושת היום מכוונים בו את השמות, שכבר נמשכו בקדושת היום בכל המוחין חכמה בינה דעת, ואז בשתיית כוס ראשון יכוין להמשיך קטנות שני, ולאחמ"כ גדלות שני של המשכת המוחין דחכמה [מצד אמא] לחוד, [וההבדל בין הכוונה בגדלות הראשון לשני הוא, שבגדלות ראשון הכל כבר נכנס בהתקדש היום, הלכך מכוין בכל השמות, תחילה במוחין דמצד חכמה (וה"ה חסד נצח דאימא הנמצאים בקו הימין), ולאחמ"כ במוחין דמצד בינה (בכל קו השמאל דהיינו בינה גבורה הוד), ולאחמ"כ במוחין דדעת חסדים ודעת גבורות (וה"ה במוחין דתפארת ויסוד שבקו הדעת דהיינו באמצע), שכל אלו נכנסו בקדושת היום, ואילו גדלות שני כיון דכעת פועל את המשכתן לכך כיון שבקדש אין ממשיך אלא מוחין דחכמה דאימא עילאה (דהיינו רק בקו הימין), הלכך בזה הכוונה היא רק במוח החכמה דהיינו רק בקו הימין], את כל המוחין הללו ממשיך לכלי ז"א ולנוק' בקו החח"ן [חכמה חסד נצח], שלהם דהיינו קו ימין בלבד [בחלק הצבוע בחוברת שם בהשחרה] כל הכוונות הם בשעה ששותה הכוס.

בכוס שני דהיינו מגיד אנו ממשיכים את המוחין דקו בינה מצד המוחין דאמא, וממשיכים אותם לז"א ולנוק' בקו הבג"ה [בינה גבורה הוד], דהיינו בקו השמאל [ראה חוברת בענין מגיד שם מסומנים המוחין שבצד שמאל בהשחרה, לפי ששם העבודה היא בהמשכת המוחין דבינה דהיינו קו השמאל], והלכך בשתיית כוס שני יכוין להמשיך קטנות שני, ולאחמ"כ גדלות שני של המשכת המוחין דבינה [מצד אמא] לחוד.

בכוס שלישי דהיינו ברך ובכוס רביעי דהיינו הלל, אנו ממשיכים מוחין דאימא מצד המוחין דחסדים וגבורות דמוח הדעת, וממשיכים אותם לכלי הז"א ולנוק', בקו האמצע, המשכת המוחין בכלי הז"א אינה מתחלקת לשנים, כמו שחילקנו אותה במוחין עצמם לדעת חסדים ולדעת גבורות [בענין ברך והלל] לפי שכלי מוח הדעת דז"א הוא כלי אחד של דעת שאינו מתחלק, דאין כלים לחסדים לבד ולגבורות לבד, לכן הכוונה בכלים היא אחת, דעת חסדים ודעת גבורות יחד [קודם דעת חסדים ואח"כ דעת גבורות], ובזה נשלמים כל בחינת המוחין דאימא הנכנסים לכלי הז"א ולכלי הנוק'.

סדר הכוונות בהמשכת המוחין דאבא ע"י המצות באכילת הכזיתות [בסדר כדלהלן]:

מוציא מצה – [שזה הכזיתות בחינת מוחין דמצד אבא], בקו הימין, מוחין דגדלות ראשון נמשכים מאליהם [וכאן אין מכוונים אותם לפי שכבר כיוונו בהם, לפני כוס ראשון בקדש], והלכך סדר הכוונה במוציא מצה הוא ישר מכוונים קטנות שני דאבא, ואח"כ גדלות שני דאבא, ורק לאחמ"כ קטנות ראשון.

והנה במוציא נמשכים המוחין דבחינות קו הימין דהיינו קו החח"ן [חכמה, חסד, נצח], במצה נמשכים המוחין דבחינות קו השמאל דהיינו קו הבג"ה [בינה, גבורה, הוד], ומיהו כיון שמוציא מצה מקיימים בבת אחת, לכן הכוונה בהם היא קו הימין וקו השמאל יחד, ודלא כמו הכוונה שבכוסות, שכל קו נכנס בנפרד ולכך מכוונים כל קו בנפרד.

והנה שמות המוחין דקטנות שני דאבא, המהרח"ו כתב שלא קיבל את שמות המוחין, וכן סידר הרש"ש בסידור שלו, והלכך אין אנו מכוונים במוחין דקטנות שני כלל, [ראה חוברת בענין מוציא מצה – בקטנות שני] אומנם הרד"ם [ר' דוד מגאר תלמיד חבר לרש"ש] סידר הכוונה בשמות המוחין [דקטנות שני] דאבא, כמו שמות המוחין דקטנות שני דאמא, וכ' כן מסברא דכיון דאבא

גנוז גו אמא, א"כ שמות המוחין הם שוים בשניהם, וכמו שכותב הרב דשמות דקטנות ראשון בשניהם הם שוים.

בכורך – נשלמת המשכת המוחין דדעת חסדים ודעת גבורות – [גדלות ראשון נכנס מאיליו בקדושת היום], אולם קטנות שני וגדלות שני נעשית ע"י האדם, בקטנות לא קיבלנו שמות לכוין, אולם בגדלות קיבלנו השמות בחינת המילויין דמ"ה ודב"ן [ראה חוברת בענין כורך] בחינת המוחין דדעת הן החסדים והן הגבורות לשי' הרש"ש נעשים ביחד בכורך [ולכך שניהם צבועים בהשחרה בחוברת], אולם כבר נת"ל שדעת הרמח"ל דאת בחינות המוחין דחסדים אנו ממשיכים בכורך ואת בחינות המוחין דגבורות אנו ממשיכים בצפון וכמושנ"ת.

סדר הכוונות שבהמשכת המוחין דקטנות דאמא:

והנה כל הנ"ל היא העבודה הנוגעת לגדלות ראשון, קטנות שני, ולגדלות שני, אולם עדיין לא נתבאר סדר העבודה בבחינת הקטנויות הראשונות דפרצוף אמא, ואע"פ שנתבאר לעיל שהקב"ה דילג על הקטנות, מ"מ אומר הרב דהיינו דווקא בדרך כניסת האורות, שהקדים את כניסת הגדלות לכניסת המוחין דקטנות, אולם לאחר כניסת האורות, אדרבה אומר הרב, תביא את הקטנות שזה שורש יניקת הרע [שזה שם אלוקים במילוי יודי"ן], ותטפל בהם תמתק אותם כדי שלא יהא בהם יניקה לקלי'.

ונבאר את הדברים, דרך משל אם הקב"ה היה רק מהמם את פרעה והמצרים, היה רק מעלף אותם מעוצמת האור, היה נגמר עילפון זה והיו חוזרים להשתעבד בהם, דהיינו כשהיו מתעוררים מהעילפון היו חוזרים לרדוף אחרי בני ישראל, לכן הקב"ה לא הסתפק רק בעילפון אלא הרג אותם וטיבע אותם בים סוף, והנמשל בזה בליל הסדר לא מספיק בעוצמת האור שיש בלילה הזה, כדי להרוג את הפרעה שלך, משום שכשיגמר העוצמה של האור יחזור האדם לכמות שהיה, הלכך העבודה בלילה הזה היא, לאחר שנכנסו האורות דגדלות, לאחר העוצמה של האור שאתה מקבל בלילה הזה, תביא את הקטנות תביא את הרע

ותטפל בו תכניע אותו, עד שייהפך לקדושה. [דרך דוגמא יש לפעמים שיש לבן אדם איזה התעוררות של קדושה, וצריך האדם בזמן הזה לעורר עצמו להכניע את הרע שגם כשיחלוף ההתעוררות לא יחזור למה שהיה, שיהיה יותר מעודן, יותר זך].

כרפס – וזה בעצם העבודה שבלילה הזוה, לאחר עשיית הקידוש אנו אוכלים כרפס, הכרפס הוא בחינת מוחין דקטנות דאמא [ראה חוברת בענין כרפס – דהוא בחינת שם אלוקים במילוי יודיין דמשם זה יונקים הקלי], והיינו דלאחר שכבר נכנס הגדלות שני מסיטרא דאמא בקידוש, שזה בחינת מוחין דגדלות שמצד אמא, [וכמו שנתבאר בחוברת שם בענין גדלות שני] אני כבר לא חושש שיינקו ומביא את הכרפס שהוא בחינת הקטנות, וממתק אותם, בכל הבחינות, הן בבחינת מוחין דקטנות דחכמה דאמא, [שזה שם אלוקים במילוי יודיין], הן בבחינת מוחין דקטנות דבינה דאמא [שזה שם אלוקים במילוי ההיין], הן בבחינת המוחין דקטנות דדעת דאמא [שזה שם אלוקים במילוי אלפין, ובבחינות החסדים דדעת מילוי האלף דאלוקים הוא בצורת יו"י יו"ד למעלה יו"ד למטה, וו' באמצע, ובבחינות הגבורות דדעת מילוי האלף הוא בצורת יו"ד, יוד למעלה, דלת למטה, וו' באמצע]

צורת הכוונות בכרפס שונה משאר הכוונות של בחינות המוחין שבלילה הזוה, **דבשאר הכוונות**, הכוונות הם תמיד בבחינת קוים שלא כסדרן [דהיינו שלא כסדר הספירות, חסד גבורה תפארת וכו' אלא קו ימין חכמה, חסד, נצח, ולאחמ"כ קו שמאל בינה, גבורה, הוד, ואח"כ קו האמצע שזה דעת, תפארת, יסוד, וכמושנ"ת] **משא"כ בכרפס** דכניסת המוחין היא כסידרן, [דהיינו חב"ד, חג"ת, נה"י], – צורת הכוונות הם תמיד ימין שמאל ואמצע – ומסומנים בחוברת במספרים קטנים, מוחין דחכמה מס' 1, מוחין דבינה מס' 2, מוחין דדעת מס' 3 .

וביותר מזה לאחר המשכת המוחין דאבא דהיינו לאחר מוציא מצה אני מביא את המרור עצמו, המרור זה הקלי' עצמם [מרור' גימטריא מו"ת, כלומר סיטרא דמותא], והיינו דלאחר שכבר נכנסה הגדלות השניה במוציא מצה, אנו מביאים את הרע

ושוחטים אותו, כלומר מטבלים אותו בחרוסת ומנערים אותו, ואוכלים אותו, דהיינו גם את הרע מביאים ומכניסים אותו בקדושה ומהפכים אותו לטוב, שהרי שורש בריאת הרע הוא כדי שיהא לאדם בחירה, ותפקיד האדם להביא את הכל למצב של טוב, גם את הרע להביא למצב של טוב, וכד' חז"ל והנה טוב מאוד זה יצר הרע, לפי שבעבודת האדם להביא גם את הרע למצב של והנה טוב מאד.

[לפעמים אני רואה אדם נוסע איתך לקברי צדיקים, באיזה התלהבות הוא היה, ואח"כ אתה רואה אותו עושה מעשים שלא יתכן שיעשה אותם, התשובה לכך לפי שלא השכיל באותה התלהבות להביא את הקטנות ולמתק אותה].

סדר הכוונות שבהמשכת המוחין דקטנות דאבא:

יחץ – לאחר המשכת המוחין דקטנות דאמא בכרפס, אנו ממשיכים רק הארה מקטנות ראשון של אבא וכלומר לא המשכת המוחין ממש כמו שעשינו במוחין דאמא אלא רק הארת המוחין דקטנות לכלי הז"א] – ואע"פ שגדלות שני של אבא עדיין לא נעשית, מ"מ כיון דכבר נכנס הגדלות ראשון דאמא בקדש, אין כבר חשש של יניקת הקלי', כיון שיש כבר ריבוי של אור, ולכך אין אנו חוששים להקדים את הארת המוחין דקטנות דאבא, קודם כניסת המוחין דגדלות דאבא, [כעין מה שאנו עושין בכרפס בהמשכת המוחין דקטנות [של אמא] עצמם, וכמושנ"ת לעיל בענין הכרפס].

[הטעם שבוצעים דווקא את המצה האמצעית, לפי שהמצות רומזות לחב"ד, המצה העליונה בחינת חכמה, דהיינו אות י' שבשם הוי"ה המצה התחתונה בחינת דעת דהיינו אות ו', ומצה אמצעית בחינת בינה דהיינו אות ה' בציור ד"ו, והלכך אין שייך בציעה אלא במצה האמצעית דהיא בחינת ד"ו, לפי שגם לאחר בציעתה לא נשתנית האות, דמלכתחילה כתיבתה נעשית מד' וו', משא"כ בשתי המצות האחרות, דבי' אין שייך חלוקה דאם תחתוך תאבד את המשמעות, ובו' גם אין שייך חלוקה, לפי שאז

תשתנה מו' לי, ועוד טעם דבינה דינין מתעריין מינה לכן אני חותך אותה ומוציא ממנה את בחינת הדינים שבה, וולכך נקרא חלק זה אפיקומן מלשון אפיקו מ"ן כלומר שגבורות הקשות שזה בחינת דינים רמוזות באותיות מנצפ"ך, וכאן ביחץ אנו מפרידים את בחינת המ"ן מהמנצפ"ך, דהיינו הגבורות הקשות].

ולפי שחציית המצה היא במצה האמצעית שהיא בחינת אות ה', כ' מרן הבא"ח דמטעם זה לפי הסוד אין אומרים הא לחמא עניא [בפתח] אלא הא לחמא עניא בצירי, לפי שרומזת לה' שאותה בוצעים.

טעם ענין היחץ לפי הפשט הוא א. או כדי שישאלו התינוקות, ב. או כדי ליצור לחם עוני, וכדברי הגמ' דרכו של עני בפרוסה ג. אולם נראה דהוא גם לרמוז על ענין האפיקומן בג' המצות, שהרי למעשה יש לנו ג' מצות, וד' מצוות של אכילת כזיתות, המצה העליונה היא לכזית ד"מוציא", המצה התחתונה היא לכזית דכורך, המצה האמצעית היא לכזית ד"מצה", ואפיקומן לא היה נרמז אם לא היינו חותכים אותה לשנים, הלכך כדי לרמוז אף את הכזית האפיקומן בג' המצות אנו עושים את ענין היחץ, ואז החלק הגדול [בחינת אות ו'] הוא לכזית דאפיקומן, והחלק הקטן [בחינת אות ד'] מחזיר לקערה בין שני השלימות, ומטעם זה כ' הכה"ח שאין ענין לדייק בחציית המצה בצורה של אותיות ד' וו' אלא החלק הגדול רומז לו' שמספרה גדול ממספר הד', והחלק הקטן רומז לד' שמספרו קטן יותר.

ביחץ לוקח את השלוש מצות ותופס אותם בשתי ידיו ומלטף אותם, את הראשונה, ואת השניה, ואת השלישית, בליטוף הראשונה יכוין שם אלוקים פשוט, ודהחילוק בין מוחין דקטנות מצד אמא, למוחין דקטנות מצד אבא, דמוחין דקטנות שמצד אמא, הם שמות אלוקים במילוי, ומוחין דקטנות דמצד אבא הם שמות אלוקים פשוטים, וא"ת אם המוחין דקטנות הוא שם אלוקים פשוט, א"כ איך שייך לחלקם לבחינת מוחין דחכמה בינה ודעת מצד אבא, בשלמא במוחין דאימא השינוי הוא במילוי דשם אלוקים, דבבחינת החכמה המילוי הוא יודי"ן, ובבחינת

הבינה המילוי הוא ההי"ן, ובבחינת הדעת המילוי הוא אלפי"ן, בחסדים האלף בצורת יו"י, ובגבורות מילוי האלף הוא יו"ד וכמושנ"ת, אלא במוחין דאבא, כיון דהמוחין הוא שם אלוקים פשוט איך נבדיל חילוק בין מוחין דקטנות דחכמה, לבינה, ודעת, התשובה השינוי הוא בה' דשם אלוקים [ראה חוברת בענין יחץ] דבקטנות דמוחין דחכמה קו רגל הה' הוא בצורת י' [כעין ד"ן], ובקטנות דמוחין דבינה קו רגל הה' בצורת ו' [כעין ד"ו], ובקטנות דמוחין דדעת כל הה' היא בצורת ג' וויין] ואת כל הכוונות עושה בשעה שמלטף את המצות, בליטוף המצה העליונה מכוין שם אלוקים פשוט והה' בצורת ד"י, בליטוף האמצעית מכוין בה' בצורת ד"ו, בליטוף השלישית מכוין בה' בצורת תלת וויין, לאחר שגומר ללטף את שלושת המצות עם הכוונות הנ"ל, מקיים את היחץ, חוצה את המצה האמצעית, ואז על החלק הגדול שבה יכוין בחינת ו', ואותה מצניע לאפיקומן, ועל החלק הקטן שבה יכוין בו בחינת ד', ומחזיר אותה לקערה בין שני השלימות.

השינוי שבהמשכת המוחין דקטנות ראשון דאמא מהמשכת המוחין דקטנות ראשון דאבא:

ויש להעיר – דאע"פ שביחץ בשעה שמלטף המצות מכוין בשמות אלוקים פשוט שהם המוחין דקטנות מצד אבא וכמושנ"ת, מ"מ אי"ז המשכת המוחין דקטנות דאבא, אלא רק הארה במוחין דקטנות, אולם עיקר המשכת המוחין היא רק במוציא מצה, ואין זה דומה למוחין דקטנות דאמא שנתבאר לעיל דבכרפס נכנסין כל המוחין, וטעם השינוי הוא לפי שבכרפס בשעה שאנו אוכלים אותו אנו מכניסים את בחינות הקטנות בפועל בכלים.

ובאמת שדבר זה בא לידי ביטוי בכוונות, דמוחין דקטנות דאמא, לאחר שנכנסו בכרפס, א"א שלא להתייחס אליהם לאחר שכבר נכנסו, הלכך במגיד שזה קו השמאל [דהיינו ספירות בג"ה] מכוין נמי במוחין דקטנות [עיין חוברת בענין מגיד], וכשמכוין אותם, מכוין אותם ככוונה ראשונה, [עיין בחוברת שנדפסו כוונות הקטנות מס' 1], דהיינו קומה ראשונה מוחין דקטנות ראשון, ועליו נתוסף גדלות ראשון בכניסת היום [צויינו בחוברת מס' 2],

ועליו אנו בונים ומוסיפים קטנות שני [צויין בחוברת מס' 3], וגדלות שני [צויין בחוברת מס' 4], אולם בהמשכת המוחין דאבא במוציא מצה, הסדר הוא אחרת, דגדלות ראשון נכנס בקדושת היום [עיי' בחוברת ענין מוציא מצה – צויין מס' 1,2], ואח"כ קטנות שני [צויין בחוברת מס' 3,4], ואח"כ גדלות שני, [צויין בחוברת מס' 5,6] ורק אח"כ מכוונים את כניסת הקטנות הראשון, [צויין בחוברת מס' 7,8], והטעם לפי שכניסת המוחין דקטנות ראשון דאבא לא נעשית בפועל ביחץ, דאינו אלא הארת המוחין דקטנות, אולם המשכת המוחין בפועל נעשית במוציא מצה וכמושנ"ת.

סדר הכוונות שברחיצת כלי הז"א:

ורחץ רחצה [מים אחרונים] – ענין רחץ, רחצה, ומים אחרונים, הוא לרחוץ את כלי ז"א, מזוהמת פרעה ומצרים שאחזו בכלים, בבחינת טבילה כביכול כדי לקבל את אורות המוחין, ומבואר בד' רבינו האר"י וביאור דבריו מבואר יותר ברש"ש דהנה בבחינת הכלים יש לנו ג' בחינות, כלי החיצון כלי אמצעי כלי פנימי, שלוש כלים אלו נרחצים ע"י כניסת המוחין שאנו ממשיכים לכלים, ומיהו אין רחיצת הכלים נעשית בב"א בכל שלושת הכלים, כיון דאין הכלים יכולים לקבל את כל ההארה הגדולה בב"א, אלא כל הרחיצה נעשית בשלבים, כלי פנימי תחילה, כלי אמצעי לאחמ"כ, כלי החיצון לבסוף, וכמושי"ת.

כלי הפנימי נרחץ כשהולך ליטול ידיים בעשיית ה"ורחץ" שלפני הכרפס, והטעם, שדווקא כלי הפנימי נרחץ תחילה, לפי שהכלי נרחץ מבחינות המוחין שנכנסו והומשכו לכלי, והלכך כיון דב"קדש" המשכנו מוחין דחכמה שזה בחינת ע"ב שהיא הבחינה הגבוהה יותר, הלכך ברחיצה זו נתקן הכלי הפנימי שהוא הכלי הגבוה יותר מבין כל הכלים, והלכך קודם הרחיצה יכוין הוי"ה במילוי דע"ב, [יו"ד ה"י וי"ו ה"י – עיי' בחוברת בענין ורחץ] ועצם הרחיצה עצמה נעשית ביו"ד ה"י [דהיינו קודם שנתפשט כל השם ע"ב בתוך הכלים נכנסים בו ה"י והי' רחיצה זו נעשית ע"י הכאת האות יו"ד באות ה"י [הלשון הכאה הנזכר בד' הרב הוא לשון

הכפלה – מי שיסתכל בספרי החשבון התורניים כספרי הגר"א ועוד יראה שהם משתמשים במילה הכאה במקום המילה כפל], כלומר הכפלת האות יו"ד במילוי, העולה גימטריא – 20, באות ה"י במילוי, העולה גימטריא – 15, סה"כ 300, העולה בגימטריא רחץ עם ב' האותיות הפשוטות י"ה.

כלי האמצעי דזעיר אנפין נרחץ ברחצה והיינו לפי שבמגיד המשכנו למוחין דאמא שזה שם הוי"ה במילוי ס"ג [דהיינו יו"ד ה"י וא"ו ה"י – עיין חוברת בענין רחצה] הלכך כדי לרחוץ את הכלי אני מכפיל ג"כ את האות יו"ד במילוי עם האות ה"י במילוי [כעין הכוונה בורחץ] יחד עולה 300 שזה אותיות רחצ שברחצה עם שתי האותיות י"ה של השם הוי"ה, העולה בגימטריא 300, וואין לתמוה דברחצה אין מחשיבים את הה', דהא ב"ורחץ" נמי אין מחשיבים את הו' ד"ורחץ", דהעיקר הוא השורש שזה האותיות "רחץ" לרמוז על ענין רחיצת כלי הז"א.

כלי החיצון נרחץ במים אחרונים – בכלי החיצון אין לנו כוונות מיוחדות, והטעם לפי שעדיין לא הכנסנו את המוחין דדעת עד לאחר הכוס של הברך וההלל, הלכך בזה אין לנו כל כוונה מיוחדת, אלא רק כוונות מים אחרונים הנוהגות בכל השנה.

שולחן עורך – בשולחן עורך כדאי לאכול את הביצה ולהגיד זכר לקרבן חגיגה, ולדעת הרמח"ל בשולחן עורך יאכל מעט מכל המינים שבקערה דהיינו סוד הזיווג.

ק"ש שעל המיטה: ראוי ליזהר לומר ק"ש שעל המיטה עם כל הפסוקים שתיקן האר"י ז"ל – ואע"פ שליל זה ליל שימורים הוא, ולפי הפשט שכל קריאת שמע היא לשמירה מן המזיקים, בלילה זה שהוא ליל שימורים מן המזיקים אי"צ לקרות קר"ש, לפי הקבלה ענין קר"ש שעל המיטה הוא לא ענין לשמירה, אלא חלק מתיקון נפשו של האדם כמו תפילת שחרית מנחה וערבית, ולכך צריך ליזהר לקרותה קודם חצות, ואם אדם רואה שעומד לעבור חצות או שחושש שלאחר גמר הסדר יהא עיף יקרא קר"ש בתוך הסעודה.

ענין אכילת מרור וכוונותיו:

כבר נתבאר לעיל כי המרור רומז לקלי' עצמם [מרור גימטריא מות, כלומר סיטרא דמותא], ונתבאר דלא מספיק במה שאנו מקבלים הארות והמשכות של מוחין בלילה הזה, דהא לאחר שיתבטלו ההארות יתגבר היצר הרע מתחילה, הלכך לאחר המשכת המוחין דאבא במוציא מצה אני מביא את המרור עצמו, כלומר לא רק את יניקת הקלי' שזה שם אלוקים, אלא כמעט את הרע בעצמו וממתק אותו וכמושנ"ת.

כ' הרב כשיאכל מרור [שהוא גימטריא 446] יכוין שהוא מספר ארבע אלפין מלאים דארבעה אהי"ה [העולים 444 – דהיינו האות א' במילוי כזה "אלף" העולה 111 כפול ארבע, עולה 444], כשנחסר מהם ד' שרשיהם [שזה האות אלף עצמה] ישארו מת [440], ואם נמנה גם את הוא"ו של הדעת שלה יעלה מו"ת שהם סוד דינים מרים שבלאה אשר בהם נאחזים הקלי' הנקראים מות גימטריא מרור [עיינן חוברת בענין מרור].

להבין את הדברים נקדים כי הנה נודע דהנוק' מתחלקת לשני פרצופים, פרצוף לאה פרצוף רחל, ובעמידת הפרצופים, לאה עומדת כשאחוריה בגילוי, והיא עומדת בדיוק בעורף היכן שנמצא קליפת פרעה שהוא אותיות העורף, ויש ממנה יניקה לקלי', והלכך כיון שהקב"ה לא חפץ שתהא יניקה לקלי' לכן העלים אותה, הלכך אנו גם מעלימים אותה [ומטעם זה אין אומרים תיקון לאה כל הפסח לפי שמפרצוף לאה יש יניקה לחיצונים, והלכך כמו שהקב"ה העלים את לאה כדי שלא יהא יניקה לחיצונים, [ומטעם זה נקראת לאה מצה שמורה] כך גם אנו צריכים להעלים אותה], אולם לאחר שהמשכנו כ"כ הרבה גדלויות לז"א ונוק' אנו ממשיכים גם לה הארה היכן שהיא נמצאת, והיאך אנו ממשיכים לה הארה, ע"י החרוסת, הרב כותב דחרוסת היא אותיות ס"ח רו"ת, רות זה כינוי ללאה, [דלאה היא מילוי דאדנות העולה בגימטריא רות], והיא מתמתקת ע"י ס"ח שזה המוחין דז"א שהם אהי"ה יהו"ה אהי"ה העולה בגימטריא ס"ח, גימטריא חיי"ם להמשיך לה חיים.

[הרגשה האמיתית של הדברים, בליל הסדר לאחר שגמרת את הסדר אל תזכיר את הקלי' או יצה"ר, השטן, מלאך המות, כיון שמיתקת את הכל בשורשו ונהפך הכל לטובה].

נרצה – כוונות הנרצה הם, לאחר המשכת המוחין של אבא ואמא, שהמשכנו לז"א בקיום הסדר, אנו עושים את זיווג ז"א ונוק', כמו שעושים בתפילה בכריעות והזקיפות ושים שלום, שכל יום בתפילה בכריעות ובזקיפות אנו ממשיכים מוחין לז"א ונוק', דבכריעות אנו ממשיכים מוחין דאמא, כריעה ראשונה ע"ב, שניה ס"ג, בשלישית מ"ה, ברביעית ב"ן, ובזקיפות אנו ממשיכים מוחין דאבא, ולאמח"כ אנו מזווגים את ז"א ונוק' בשים שלום, ותחילה מקבלים אנו, קבלת ארבע מיתות ב"ד, ולאמח"כ מייחדים אהי"ה הוי"ה בכתר, אלוקים אהי"ה בכלי החב"ד, הוי"ה אדנות בחג"ת נה"י, ואז מעלה הנוק' מ"ן דהיינו ה' גבורות, שזה חמשה פעמים שם אלוקים, [בחוברת בענין נרצה – קו השמאל], והז"א משפיע ה' חסדים שהם חמישה פעמים שם הוי"ה [בחוברת קו הימין] בבחינת מ"ד, ואח"כ יכוין בחיבור החסדים והגבורות [כמפורט בקו האמצע שבחוברת], ואת כל זה ממשיך לכלי היסוד של הנוק'.

אחרי לילה כזה אם אדם עשה כסדר הזה בודאי יהא רצוי לפני ה' יתברך, עכשיו יאמר את התפילה שתיקן הרש"ש, [נדפס עמוד אחרון בחוברת].

עוד בענין נרצה

(נמסר במסגרת השיעורים דעת אלוקים אלעד):

בסדר הסימנים כתוב הלל נרצה, ונשאלת השאלה לשם מה נזכר עניין סימן זה בהגדה, בשלמא קדש זה מרמז על פעולה שצריך לעשות, לקדש, ורחץ מרמז על נט"י שצריך ליטול, וכך בכל הסימנים, אולם בנרצה אין שום פעולה, וכיון שכן היה צריך בעל ההגדה לסיים בסימן הנקרא הלל, לשם מה סידר בעל ההגדה את ענין הנרצה בסדר ההגדה.

לתפוס את עומק הענין נמשיל משל, משל לאיזה עשיר גדול שהיה חפץ לראות את פני המלך, מגיע לשער הארמון עומד בפניו שומר הארמון ומונע ממנו להיכנס, מוציא שטר של כסף מכיסו ומשחד אותו, ואז נותן לו להיכנס, ממשיך בשערי הארמון עד שמגיע לשומר נוסף המונע ממנו להיכנס, שוב פעם משחד אותו בשטר קצת יותר גדול, ובזה מאפשר לו לעבור לראות את המלך, אותו עשיר מתנחם במחשבה שבאיזה אלף דולר יוכל לסיים את כל העניין, אולם מגיע לשער האחרון פוגש באיזה שומר גבוה, אומר לו מה אתה עושה פה, אומר לו אני רוצה לראות את המלך, אמר לו מה פתאום, הלה מנסה לשדל אותו ומציע לו סכום של אלף דולר, אולם השומר מסרב, כיון שרואה בכך, הציע לו סכום עתק, דרך דוגמא עשרת אלפים דולר, אולם השומר מסרב א"ל מה אתה מדבר אם אני נותן לך להיכנס אני יצא להורג על חוסר השמירה, מה אעשה עם כל הכסף שאתה מציע לי, טוב לאחר שרואה שהכסף לא יענה את הכל, מתחיל לחזור לאחוריו, השומר ראה שלא בכל יום מציעים לו כזה סכום, חשב בליבו, לפתע קרא לו אמר לו יש לי רעיון, תראה למלך יש מספר טלפון קשה, שלא כולם יודעים אותו, אם תביא לי סכום כסף אני יתן לך את המספר, ואתה תנסה, תדבר עם המלך ותבקש ממנו להיכנס, וכך היה, נתן לשומר את הכסף, השומר נתן לו את המספר טלפון של המלך, אותו אדם הלך לביתו שמח וטוב לב, לוקח את הטלפון ומצלצל אל המלך בדחילו ורחימו, המלך עונה לו אומר לו מה אתה רוצה, אמר לו בבקשה אני רוצה להיפגש עימך, והמלך ניאות לבקשתו אומר לו בא בשמחה.

הנמשל אנו בליל הסדר עושים את כל סימני הסדר כדי לדבר עם המלך, מקישים קדש, ואח"כ ורחץ, כרפס, יחץ, מגיד, רחצה, מוציא מצה, מרור, כורך, שולחן עורך, צפון, ברך, הלל, נרצה, ואז מלך מלכי המלכים בכבודו ובעצמו פונה אליו מה רצית ממני, אומר היהודי אני רוצה את המלך, אומר לו הקב"ה עכשיו אתה רצוי, בכבוד בא, אולם מה עושה היהודי, לובש פיג'מה

ונכנס למיטה, איך אפשר, איך אפשר, עכשיו הגיע הזמן לדבר עם המלך, לחזור על המגיד, לספר את ההגדה, מה אתה נכנס למיטה תספר ביציאת מצרים, עכשיו נרצית לפני המלך אתה הולך לישון.

הרה"ג שריה דבליצקי שליט"א אומר כל מה שנשארים בליל שבועות ערים זה רק מדינא דזוהר, הושענא רבה זה רק מד' האר"י, אולם בלילה הזה יש חיוב דאורייתא לישוב ולספר ביציאת מצרים כל הלילה, כל דקה בלילה הזה זה מצוה עצומה עם עוצמה של אור, תנצל דבר עם המלך, וגם לפי הפשט של ההלכה שהחיוב הוא עד שתחטפנו שינה, למה לתת ליצר לחטוף אותך בשינה, תחטוף אותו אתה, תישאר ער עד הבוקר, תוריד נעלים, תעמוד, תשיר, תרקוד, בהתלהבות עצומה, סה"כ שעתים שלוש עד הבוקר, שהרי יש לך מקוה לפני התפילה, ואח"כ שחרית, ומי שלא יכול ביחידות ילך בציבור לשמוע סיפור יציאת מצרים זה' יעזרנו על דבר כבוד שמו, אמן.

